

Φράνση Σταθάτου

Ο Ζυμαρούλης

Καταχαρούμενη έφτασε η Νεφέλη στο σπίτι της γιαγιάς στο χωριό, μια βδομάδα πριν από το Πάσχα! Όλα την περίμεναν εκεί: το περιβολάκι, οι κόττες, οι κατσίκες, ο σκύλος, η γάτα, η λουλουδιαστή αυλή. Μα τα πιο ευωδιαστά βρίσκονταν στην κουζίνα. Πάνω στο μεγάλο τραπέζι, τσουρεκάκια αχνιστά και κουλούρια μοσχομυριστά!

– Να φάω, γιαγιά, ένα τσουρεκάκι;

– Όχι από τα πασχαλιάτικα, Νεφέλη! Θα τα φάμε την Κυριακή του Πάσχα, μαζί με τα κόκκινα αυγά. Να, πάρε κουλουράκια νηστίσιμα.

– Και πότε είναι το Πάσχα, γιαγιά; Αύριο;

– Την άλλη Κυριακή! Αύριο είναι η Κυριακή των Βαΐων. Και σήμερα είναι το Σάββατο του Λαζάρου.

– Ποιανού, του περιπτερά;

—Ο Λάζαρος ήταν φίλος του Χριστού, χαμογέλασε η γιαγιά. Κάποτε αρρώστησε βαριά και πέθανε, μα ο Χριστός τού ξαναέδωσε τη ζωή. Αυτό γιορτάζουμε σήμερα. Δεν είδες τα παιδάκια που πέρασαν από εδώ τραγουδώντας το «Λάζαρο», και τους χάρισα κουλουράκια κι αυγά;

— Γιαγιά, να σου τραγουδήσω κι εγώ για να μου χαρίσεις το μεγάλο τσουρέκι, που μοιάζει με ανθρωπάκι;

— Αυτό δεν είναι συνηθισμένο τσουρέκι, εξήγησε η γιαγιά. Είναι ένα «Λαζαράκι». Το έφτιαξα με ζυμάρι και του έβαλα δυο ξερά γαριφαλάκια για μάτια. Χαρίζουμε τα «Λαζαράκια» στα αγαπημένα μας παιδιά. Πάρε το δικό σου, σου το χαρίζω!

— Είναι ολοδικό μου; Τότε, θα το έχω παρέα μου, αφού δεν έχω αδερφάκι. Μα πώς να τον λέω; Να τον πω Ζυμαρούλη;

— Ωραίο ακούγεται!

— Λοιπόν, λέω να κάτσω εδώ να κουβεντιάσω με το Ζυμαρούλη.

Η γάτα κουλουριάζεται στα πόδια της όσο η Νεφέλη μιλάει στο Ζυμαρούλη για το σπίτι τους στον Πειραιά, για τα παιχνίδια της, για το νηπαγωγείο, για τους φίλους της. Ο Ζυμαρούλης, λες κι ακούει με προσοχή τις ιστορίες που του αραδιάζει. Μα εκείνη κουράζεται, νυστάζει και γέρνει πάνω στο τραπέζι. Τα βλέφαρά της μισοκλείνουν αλλά... να, ξάφνου, ένα γαλάζιο φως πλημμυρίζει την κουζίνα. Η Νεφέλη ανοίγει με θαυμασμό τα μάτια. Δίπλα στο παράθυρο, στέκει ένας άγγελος με φτερούγες διάφανες, λαμπερές!

— Ποιος είσαι εσύ;

— Είμαι ο Άγγελος του Πάσχα, της αποκρίνεται με φωνή σαν μουσική.

Περνάω από χωριά και πολιτείες,
και βλέπω αν γίνονται σωστά οι
ετοιμασίες για το Πάσχα.

Μια ιδέα τρυπώνει στο μυαλό
της Νεφέλης. Αρπάζει το
Ζυμαρούλη και τον σηκώνει
ψηλά.

—Μήπως θα μπορούσες
να του δώσεις ζωή; παρακαλάει
τον Άγγελο του Πάσχα. Είναι
ζυμαρένιος, αλλά θα ήθελα
να γίνει ανθρωπάκι αληθινό!

—Τη ζωή μονάχα ο Θεός
τη δίνει, λέει ο Άγγελος.
Όμως, δαίματα συμβαίνουν!

Δάκρυα τρέχουν από τα μάτια
της Νεφέλης, τα σκουπίζει και...
ξυπνάει. Όνειρο θα ήταν!
Κανένας άγγελος δε βρίσκεται
κοντά της. Μόνο η μαμά, που
μόλις μπήκε στην κουζίνα.

—Κοριτσοάκι μου, πάμε βόλτα;

—Να πάρω και το Ζυμαρούλη
μαζί μου; Ο Άγγελος του Πάσχα

δεν μπορεί να του δώσει ζωή, μα εγώ θα τον έχω σαν αδερφάκι!
– Να πάρεις το Ζυμαρούλη, αλλά σε λίγους μήνες θα έχεις αληθινό
αδερφάκι! λέει η μαμά και την αγκαλιάζει σφιχτά.
– Αλήθεια, μανούλα;
– Αλήθεια, βέβαια! Θα έχεις αδερφούλη!
– Σ' ευχαριστώ, Άγγελε του Πάσχα! φωνάζει η Νεφέλη, τρελή
από χαρά.

